ELŐSZÓ

Mécs László, premontrei kanonok, tanár, költő és Nagykaposon plébános /1920-1930/.

Így a fenti sorokat leírva-olvasva nagyon hivatalosan hangzik. Nekünk, nekem Ő mindig Laci bácsi marad.
Ennek a bizalmas megszólításnak nagyon sok alapja volt. Először is édesapám a plébánossága alatt került Nagykaposra kántor-tanítónak, édesanyám pedig tanítónak. Nagyon jó barátságban voltunk egymással, mint szomszédok is. Sőt a szüleim – anyai ágon a Pásztor, apai ágon a Mikolajcsik – család tagjaival szinte rokoni kapcsolat alakult ki. Főleg Pásztor Feri bátyánkkal, aki Dobóruszkán, majd Beregszászon plébános volt.
Királyhelmecen pedig édesapám öccsei, Mikolajcsik József a káplánja, Mikolajcsik László a római-katolikus iskola tanítója volt.

Budapestre kerülve Éva és Teri húgommal az ó-budai plébánián meglátogattuk, ahol a vasárnapi fél 12-es misén a híres szentbeszédeit tartotta.
Még egy, számunka örömteli esemény volt, amikor 1963. július 29-én Lőrinc Pista bácsival, az ördalmai plébánossal meglátogattak bennünket Budapesten a Villányi úti lakásunkon. Akkor volt Zsoltikánk egyhónapos. Az egyik versének pár sorainak leírásával megemlékezett a találkozásról.

Mécs Laci bácsiról szóló írásokat, verseit nem előre elhatározott szándékkal kezdtem a különböző újságokból „kiollózni", ez csak úgy spontán, belső érzésből fakadóan jött. Valószínű, hogy a fentiekben felsoroltak voltak rám hatással.

Ennyit a Mécs Laci bácsiról szóló írások gyűjtésének késztetéséről.

Mécs László munkássága Nagykaposon az 1920-as évek elején kezdett kibontakozni. Ekkor jelentek meg az első verseskötetei: a „Hajnali harangszó", a „Rabszolgák énekelnek" stb.
„A Kirándulás elmaradt" című versét az iskolánk gyerekeiről írta.

Sok szeretettel nyújtom át ezt a kis gyűjteményemet Mécs Lászlóról(aki 10 évig a nagykaposi római-katolikus egyházközség plébánosa volt) a nagykaposiaknak.

Budapest, 2011. augusztus 8.

Mikolay /Mikolajcsik/ Imre